

HALINA PAWLOWSKÁ

TŘI METRY VAŠNĚ

motto

Tři metry vášně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Tři metry vášně – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA PAWLOWSKÁ

TŘI METRY VAŠNĚ

Praha 2016

PROLOG

*Seděly jsme v Café Savoy. Já a moje nejlepší kamarádka. **Byla** nejlepší. Jenže se před asi dvaačtyřiceti lety odstěhovala do Ameriky a jezdí sem maximálně dvakrát za rok. Není to ten typ, který by v dlouhých e-mailech dopodrobna vyprávěl všechny zážitky svých všedních dnů. Ne. Má kamarádka nejen nepíše maily, ale ani o sobě nic neříká, když se s ní potkám. Vždycky byla taková.*

Tak s touhle naprosto mlčenlivou kamarádkou jsem byla v kavárně a hodinu a půl jsem jí vyprávěla o sobě. Když jsem měla pocit, že už jsem řekla všechno, tak kamarádka řekla:

„A dál?!“

A já jsem vzdychla a vyslovila větu, kterou znají všechny ženy na celém světě od jeho stvoření:

„No a nemám co na sebe!“

A dodala jsem, že si vždycky koupím krásné šaty jen v Paříži, ale že jezdit tam je dost náročné. Finančně i fyzicky... Jenže, co můžu dělat, když je tady u nás nemohu sehnat?!

Má kamarádka konečně promluvila:

„Tak si je ušij!“

A mně se do mozku okamžitě nacpaly věty jako: „Na to přece nemám čas, já to neumím, kde bych na to vzala peníze a energii...“, ale překvapivě jsem nic z toho nevyslovila nahlas, jen jsem vzdychla:

„No... asi jo. Asi to tak udělám!“

A udělala jsem to!

Ale než jsem stříhla do prvních tří metrů látky, kterých je na šaty třeba, tak se mi vybavily všechny ty kostýmy, haleny, hazuky a modely, které mne provázely životem.

A víte, co mne pobavilo? Že to bylo snadnější, než když jsem si chtěla vzpomenout na všechny své milence.

1.

DOKONALÁ MATKA ANEB UŽÍVEJTE SI NAZÍ, NEŽ SE VÁM FIGURKA ZKAZÍ!

Moje máma byla velice ctižádostivá. Pocházela ze šesti dětí, měla tři sestry a dva bratry, dědeček byl starostou a taky hodně koukal na korunky. To je výraz mé maminky a znamenal, že dědeček nechtěl utrácet. Rozhodl se svou nejstarší dceru podporovat na studiích, dovolil jí, aby se přihlásila na vysokou pedagogickou školu. Moje maminka byla jen o jedenáct měsíců mladší než její sestra a chtěla studovat taky. Jediná možnost byla, aby vystudovala stejně rychle jako její sestra. Máma proto velikou rychlostí zvládla dva ročníky v průběhu jednoho roku a za tři roky se stala promovanou pedagožkou. Pak se ovšem

seznámila s mým otcem, který prohlásil, že učitelky nesnáší. Tehdy on sám studoval práva a moje máma se tedy přihlásila na právnickou fakultu, kterou úspěšně absolvovala dřív než on.

Tohle píšu o mámě proto, abych jasně ukázala, jak byla houževnatá a odpovědná, a taky že ji v jejích názorech neinspirovaly jen jeptišky, které byly na peďáku jejími spolužačkami, ale taky domýšliví, zpupní a moderní mladí lidé, kteří chtěli Československu určovat jeho právní řád.

Právníci hráli šachy, chodili do divadel, klábosili po kavárnách...

Máma žila na statku v Kunraticích, měli šest koní, husy, slepice a hektary polí... V mámě se míchala praktická krev českého zemědělce s elegantním intelektualismem první republiky.

Máma byla zanícenou sokolkou. Cvičila třikrát týdně v kunratické sokolovně a pak se stala učitelkou tělocviku, češtiny a občanské nauky. Když jsem našla fotky z jejího dětství, všimla jsem si, že měla vždy stejné šatičky, jako měly její sestry, že na sobě nikdy neměla tepláky a že ústřední barvou její puberty byla pískově hnědá. Když máma dospěla a chodila s mým tátou, který byl mužem Velkého světa, tak se vrhla na kloboučky a límce!

Moje maminka milovala gigantické límce. Můj otec je ale nenáviděl. Tvrdil, že máma ve svých

límcových kreacích vypadá jak ředitelka netopyřihého hejna, a odmítal s ní chodit na veřejnost.

Mámu to ovšem od její lásky k límcům nemohlo odradit. Pořádila si šedý flaušový plášť, jehož límec se musel dvakrát obtočit o 360 stupňů, jak byl dlouhý. Taky si nechala ušít jahodovou kreaci s perziánovým černým límcem, že vypadala, jako by si přes šíji ležérně přehodila středně velkého pudla.

Můj otec se věnoval historii a říkal, že ve 14. století dámy v Anglii nosily taky tak veliké límce z kožešiny, a to proto, aby na ně nalákaly blechy a ony pak daly pokoj ostatním částem jejich těla.

Ani tato informace mou mámou nepohnula. Udivovalo mne, že máma na svých límcových modelech tak trvá, většinou se tátově vkusu přizpůsobovala, chtěla se vyrovnat všem těm jeho podezřelým, elegantním kamarádkám, o kterých jí zaníceně vyprávěl a které, když je náhodou někde na nějakém večírku potkala, tak uhýbaly očima a tvářily se, že ví o životě, včetně mého otce, úplně všechno.

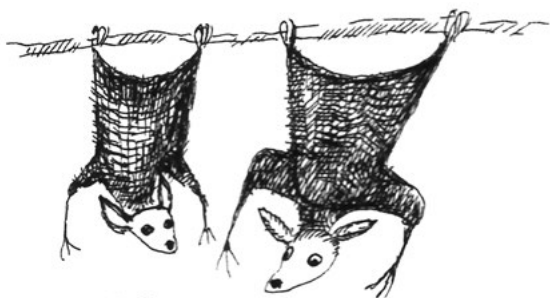
O mamince píšu proto, že je nutné, abyste pochopili, že její houževnatá touha obsáhnout dva nesrovnatelné světy ovlivnila veškerou mou existenci. Samozřejmě se to dotklo i toho, co mi máma pořádila na sebe.

Tehdy jsme neměli moc peněz. Vlastně jsme peníze měli, až když rodiče byli důchodci, přivydělávali si měřením vodních toků a povinné výdaje rodinné kasy jsem platila já ze svých honorářů.

I když jsme ale neměli peníze, tak máma na oblečení nešetřila. Byla šikovná. Uměla z hadříků ušít modely, a protože jsme jezdili do Podkrkonoší, kde byla spousta textilních továrniček, tak máma každé léto pořídila látky doslova za pár korun a pak mi z nich kouzlila lehké sukýnky, šatičky i plavky. Ty si moc dobře pamatuju. Na koupaliště v Pecce jsem chodila od svých dvou let. Ňadra mi začala pučet snad už v pěti. Možná že to byl jen dětský špek, co zdůraznil mé bradavky, fakt ale je, že máma pochopila, že éra monokin neboli nahého hrudníčku a trenýrek s nohavičkami do gumiček, pro mne skončila. A tak doslova z barevných zbytků mi našila bikiny s mašličkami a s kytičkami, které dokázala uháčekovat během pár minut.

Nikdy nezapomenu, jak bylo září, už mámě začala škola. Učila na druhém stupni ve Štěpánské ulici, byla třídní osmé C a hned v prvním týdnu po zahájení vyučování máma k nám domů pozvala své nejoblíbenější kolegyně a taky své sestry.

Byl to docela pěkný mejdan. Dámy se hihňaly, pily griotku a jedly štrúdl a pak jim máma líčila,

jak jsem se naučila dobře plavat v Pecce na koupališti. A jak jsem byla moc roztomilá ve svých plavečkách její výroby. A všechny učitelky i mé tety chtěly hned vidět, jak moc mi plavky sluší, a já se do nich poctivě oblékala, i když mi to u nás doma, bez trávy a bez bazénu, připadalo takové nějaké nepatřičné.

A všechny ženy obdivovaly máminu šikovnost, ale máma pořád neměla lichotek dost a donutila mne, abych si jedny plavky, ty nejpovedenější, oblékla a ukázala, jak báječně fungují, i když se namočí. Máma mi napustila vanu a já jsem do ní musela vlézt a cachtat se v ní a předstírat, že plavu prsa a znak a kraul, až to všechny přestalo bavit a vrátily se ke skleničkám.

A tehdy se na mne máma koukla zlomyslnýma očima a řekla: „To ses napředváděla, co?!“

Tehdy na koupališti jsem měla dva dětské ctitele. Ten jeden dnes vlastní samoobsluhu, v které jako by se zastavil čas. Pořád se v ní prodávají pišingry jak za mého dětství, pořád se ve slunci leskne prach na zaprášených konzervách ve výloze. Tenkrát jsem se Mirečkovi moc líbila, když jsem si s ním ve svých kytičkovaných plavkách házela míčem. Tak moc jsem se mu líbila, že mi skočil na záda a málem mne na tom koupališti utopil.

Lukášek měl pro mne taky slabost, i když vedle jejich domu bydlela Naděnka, s kterou se znali, už když je mámy vozily v kočárku. Moje bikinky s miniaturní podprsenkou byly červené s černými puntíky a bílou mašličkou.

„Jsi be... be... beruška!“ řekl mi Lukášek, utrl mi mašli, že mne přitom skoro zardousil, strčil si úlovek do kapsy a utekl.

Jeho máma přišla večer k nám, aby mé mámě šňůrku vrátila. Řekla, že Lukášek ji nechtěl vydat, že se s ní pral, ale že se musí naučit, že holkám se láska vyznává jinak.

Moje máma se tomu s paní Lukáškovou dlouho smály, říkaly, že: „... chlapi jsou už od narození všichni stejní...“ a tomu jsem moc nerozuměla, protože jsem tátu s máminou stužkou od plavek nikdy neviděla.

SETKÁNÍ S DEBILEM, KTERÝ NEBYL PRVNÍ ANI POSLEDNÍ

„Bud' sama sebou!“ je totálně nablblá fráze. Využívá ji reklama, když nám chce vnutit pařtiku nebo zájezd nebo chce, abychom si koupili nový mobil.

„Bud' sama sebou!“ je ústřední větou všech ženských časopisů o módě a znamená to, aby si čtenářka okamžitě koupila kabelku značky, která v časopise inzeruje, aby si namalovala rty rtěnkou, kterou najde v obchodě, který má s časopisem roční smlouvu, a aby si pořídila sandálky, které vyfasovaly všechny módní redaktorky, protože firma, které sandálky vyrábí, má s vydavatelstvím domluvený bártr.

Vím to přesně, protože jsem sama založila čtyři časopisy, a proto i vím, že většina módních odbornic za současný trend vydává to, co dostane se slevou, anebo nejlépe zadarmo!

Moje máma byla sama sebou, když jí velký límeček poletoval kolem krku a když chtěla, abych byla nejkrásnější ze všech.

Nemějte strach, že vám budu dlouze popisovat, jak mi to v dětství slušelo. Ambice mé mámy skončily s mou pubertou. Tehdy mi neslušně vypučela ňadra a můj zadek se dostal do fáze měsíce v úplňku, což je mimochodem do dnes nejkrásnější lichotka, jakou jsem kdy od muže slyšela.

Ten muž, co takhle vyznamenal mé hýždě, byl jinak úplný debil. Vypadal krásně. Vysoký, blond, trochu jako filmový Old Shatterhand, s ostře řezanými rysy a modrýma očima.

Líbil se mi. Byl **tak mužný!** Přestalo mi vadit, že používá hrubá slova, že v něm není laskavost, že fandí politikům, které považuju za podvodníky. Když na mne pohlédly jeho oči, když tak nějak mačoidně a spokojeně objaly mou postavu, měla jsem pocit, že jsem ztělesněním opravdového ženství. Že jsem matka, která potřebuje šroub! Že jsem sama sebou!

No... a pak jsem zachránila sebevraha na Nulselském mostě, napsali o tom v novinách a ten kretén řekl, že jsem ho měla nechat skočit, a že jsem ho zachránila jen proto, aby o mně napsal bulvár.

Až to bylo fascinující, jak ta míra blondáko-

vy debility rozmetala mou slepou zamilovanost.
V ústech z toho vztahu mi zbyla jen pachůť.

Nikdy jsem si pak na blond krasavce nevzpomněla, jen teď, když chci popsat touhu své mámy mít ze mne panenku, která bude vypadat tak, jak by chtěla vypadat ona, když byla malá.

3,

KOŠILATÝ BOJ ZA SVOBODNÉ ZÍTŘKY ANEB NEJVĚTŠÍ PRSA ZE VŠECH

Jak jsem už napsala, máma byla ze statku, svěřila se mi, že všechno oblečení, které jí babička pořídila, bylo stylově v barvách hlíny, pole, slámy... Asi proto má máma milovala barvičky fondánových bonbonků, které ona a její sourozenci dostávali na Vánoce.

Základními odstíny mého dětství byla růžová a světle modrá. Žlutou máma ráda neměla. Přitom jí právě žlutá slušela nesmírně. Má máma byla tmavá, pleť měla pořád, jako kdyby přijela od moře, a oči černé jako uhel.

Když čekala miminko, tak tehdy ještě nebyly ultrazvuky, které by rodičům dopředu řekly, jaké bude mít jejich dítě pohlaví.

Máma sama nastříhala z jemného, bílého plát-

na košilky, sama na ně uháčkovala z nejjemnější příze šňůrky a sama vyšila košilkám límečky. Asi se dost ovládala, protože límečky byly maličké jak kočičí ouška.

Máma límečky vyšila růžově pro holčičku a světle modře pro chlapečka. A pak, protože můj táta byl zanícený Ukrajinec, jeden límeček obšila žlutomodře v národních barvách ukrajinské vlajky.

Tehdy ovšem Ukrajina nebyla svobodnou zemí, Ukrajina byla jen týranou, vyhladovělou částí všemocného Sovětského svazu, a to je asi důvod, proč právě ta modrozlutá košilka nese nejmenší známky opotřebení. Máma se bála mi ji oblékat, aby někdo nenakoukl do kočárku a neřekl:

„Tahle holka chce, aby Ukrajina byla svobodná! Je to nepřítel socialismu!“ a neposlal mne i s celou rodinou někam na Sibiř.

Často jsem v dětství nosila sukně z růžového a modrého sametu nebo manšestru.

Jednou se otec zpozdil z práce. Bylo z něj cítit víno a cigarety, ale z aktovky vytáhl balíček s azurovou sukýnkou, která měla lacl ve tvaru srdce. Zpívala jsem si štěstím, jak mi ta sukýnka slušela. Máma se mračila. Málokdy mi ji připravila na židli, abych si ji vzala na sebe. Až mnohem později jsem pochopila, že máma žárlila. Můj otec se totiž zakoukal do Ukrajinky Táni Marankové, kte-

rá prodávala v Praze Na Příkopech. Ten obchod
prezentoval a nabízel výrobky uměleckých druž-
stev a v těch se šily i dětské sukénky s legračními
nášivkami, kšandami a lacly...

4.

ŘEZNÍKOVA MODELKA ANEB LEPŠÍ JSOU MALÉ CÍLE

Když mi bylo šest, šla jsem do první třídy a učitelka, kterou má máma byla od svých dvaadvaceti, v mé matce zvítězila nad touhou mít doma hollywoodskou star a máma mne nechala ostříhat. Na hlavě jsem měla praktický, školácký účes s odhalenýma ušima. I ústa jsem měla taková nějaká odhalená, protože mi vypadly přední zuby.

Máma se tehdy zhlédla v dufflecoatech s koženými poutky a podlouhlými knoflíky z hovězích kopyt. Říkalo se jim čamáry. Tyhle kabáty šili v nejlepších krejčovských salonech pro pány a používala se na ně béžová, silná látka z vlny s fascinujícím názvem velbloudí srst. Na tu má máma neměla peníze, ale poprosila manžela své sestry, řezníka Fandu, aby jí dal kus bílého filce, kterým si podkládal špalek, na kterém porcoval hovězí a vepřové.

Máma mi z tohoto bílého filcu vlastnoručně ušila kabátek. Byl trochu široký, měl trochu krátké rukávy, moc nehřál, ale čamáry měl moc pěkné.

Každé ráno v půl osmé mi máma nasadila bílou rádiovku, prohlédla si mne od hlavy až k patě a řekla:

„Moc ti to sluší. A mně se ty rozpíchané prsty už úplně zahojily!“

5.

HODNÁ, KRÁSNA A NUDNÁ JAKO PRASE!

První třídu jsem taky absolvovala v šatovce, která připomínala uniformu sovětských odvážných školaček, a v bílém svetříku z mohérové vlny. Byl měkounký, nadýchaný... Jako králícci, co choval strýc Fanda, ke kterému jsme každý týden jezdili, aby s ním máma hrála karty.

I dnes cítím pod prsty tu úžasnou hebkost... A i dneska mě při té vzpomínce začíná trochu šimrat a škrábat v krku. Možná právě tenhle pulovřík zapříčinil, proč mě od dětství až dodnes trápí alergické astma...

Když mi bylo asi osm, dostala jsem k narozeninám od tety, která byla madam ze švýcarského penzionátu a žila v Budapešti, silonové šaty v šarlatové barvě. Měly nadýchanou dvojitou sukni, obrovskou mašli na zadku a velikánský kulatý límec, který mi ležel na ramenou jako pláštěnka.

V těch šarlatových šatech se svými vlnitými

vlásky a vykulenýma světle modrýma očima jsem vypadala jak filmová hvězdička. Máma to tedy aspoň tvrdila, nechala mne vyfotografovat ve známém pražském ateliéru a pak mou fotku všem ukazovala, a kdyby to bylo v současnosti, tak by se máma, díky té fotce, určitě stala hitmakerkou internetu.

Fakt je, že jsem byla ve své pravidelné nadučenosti podobná světově proslulé dětské herečce Shirley Templeyové, a že máma se možná unášela představami, že mne má krása posune k fascinujícím zítřkům.

Nedávno jsem si prohlížela fotky z té doby. Hodně jsme slavili. Vzhledem k počtu máminých i tátových sourozenců (v Čechách jich žilo devět) měl pořád někdo narozeniny. Mejdany to byly bujaré. My – děti – jsme většinou byly zalezlé v nějaké komoře, kde jsme si hrály na schovávanou potmě. Mělo to praktické důvody, nechtěly jsme přiopilým a snadno vznětlivým otcům lézt na oči a taky jsme se mohly nenápadně, vzrušivě osahávat.

Límeček kolem mé hlavy trochu připomínal krejzlíky, co nosila šlechta. Hlavu jsem musela mít pořád vztyčenou a na obrázcích vypadám jak královna, co nedůležitým poddaným („normálním“ dětem) uděluje audienci. V šarlatové róbě jsem se nemohla plazit po zemi a pištět, když si

bratranec Michal na okamžik sundal kalhoty, aby nám ukázal svůj bílý zadek. V šarlatovém modelu s límcem a mašlí jsem při všech hrách seděla důstojně a tiše, až jsem byla tak nudná, že si se mnou všichni přestali hrát.

6.

ZAVRAŽDĚNÁ ROZTOMILOST ANEB KDYŽ RŮŽOVÉ OPOJENÍ SE V SELE MĚNÍ...

Jednou přijeli příbuzní z Ukrajiny, a aby se tátovi zavděčili a nechal je u nás v garsonce přespat, přivezli mi kožíšek. Byl teplý. To bezesporu. Byl vyšívaný. Hezký. Byl z ovčí vlny. A nemohla jsem v něm zvednout ruce!

Nebyla jsem tehdy tlustá. Ani silná. Byla jsem lehounce buclatá holčička s jemným obličejem. Ten kožich ale ušili na holčičku o deset centimetrů vyšší a o pět kilo lehčí, než jsem byla já. Kožich jsem měla na paty a cítila jsem se jak ve svěrací kazajce. Trpěla jsem.

Ruce mi brněly tím sevřením, žaludek se mi zvedal z pachu ovce a chvěla jsem se zoufalstvím,

jak jsem neforemný válec, kterému se každý musí smát.

Dnes – s odstupem – bych racionálně konstatovala, že jsem tehdy nebyla obětí dětské šikany jen proto, že jsem měla pravidelnou tvář, učila jsem se na jedničky a mé přísné mámy se každý bál.

Máma z kožichu taky nebyla nijak nadšená. Připomínal jí její povinnosti na rodném statku, když musela pást krávy, vyvádět koně z chléva a čistit králičí kůže.

V deseti letech jsem proto pod stromeček dostala kabát, který mi máma nechala ušít ve vyhlášeném krejčovství. Kabát byl ze šustákoviny, naplněný molitanem s vatelínem a byl **růžový!** Sytě růžový!

Jestli jsem v ukrajinském kožíšku zdálky připomínala kance, v růžové kreaci jsem vypadala jako prase před zabíjačkou.

Kluci z béčka se přestali ovládat, cestou ze školy mne pronásledovali na chodníku a pokřikovali na mne:

„Hele, hele, támhle jde sele!“

Maminka mi ke kabátku uháčkovala růžovou kuklu s velkými kopretinami.

Děsila jsem se zimy. Zbavit se růžového opojení jsem dokázala, až když mi bylo třináct.

Myslím, že jsem si oddechla nejen já, ale i můj